

A szerdáról csütörtökre virradó éjszaka
járataiból kikecmeregve már hajnali fél
ötör megpróbáltam kapaszkodó nélküli
érzeteimet és nappali tényeimet összefogni,
zsákba rakni, vállra venni, vinni,
nem kérdezni, merre, minek, hová;
magam is benne voltam, s mikor a
napok vagy inkább hetek óta nézett
indiai embertársamat újra megpillantottam,
ráismertem, ő az;
mit tegyek, ha az aszályos nyárban éppen
erre szédelgő előttem ájul el, éhenhal;
mit? Egy darab kenyér, pár korty víz most
elég lenne. Félálomban megriadtam,
konkrétan semmit nem tehetünk?
S ha az indiai itteni? Akkor se. Az is ez.